

”Jeg glæder mig til at lege”

Om en konkret metode til bevidst projektmereri

Af René Steffensen

Idéudvikling. Projekter. Partnerskaber. Det var de 3 nøgleord som nok bedst beskriver et forsøg initieret af DEFFs programgrupper ”Mødet med Brugerne” og ”Informationsforsyning”. Forsøget gik ud på at afprøve en anderledes metode til at skabe fælles udviklingsprojekter. Og gerne projekter som i sidste ende kan kvalificere sig til støtte fra DEFF.

René Steffensen
CBS Bibliotek
rs.lib@cbs.dk

Metoden var konkret at lave en temadag – en ”projektmererdag” – med mulighed for at arbejde med forskellige faser og aspekter af idéudvikling. I invitationen kunne man derfor læse, at ”uanset om du har en idé på tegnebrættet, som allerede er klar til at blive præsenteret og diskuteret med andre, eller om du endnu ikke er sikker på, hvilket udviklingsprojekt du kunne tænke dig at sætte i søen, så er dagen relevant for dig!” Som sådan fungerede dagen også som de 2 programgruppers projektkald for 2008, med en reel mulighed for at komme i dialog med programgruppedeltagere om konkrete ideer til DEFF-projektansøgninger.

5 ”arbejdsstationer” var de primære elementer på dagen. Og derudover var programmet suppleret med poster-præsentationer af igangværende projekter og et afsluttende keynote-foredrag om ”Mixed Reality”, hvor sidstnævnte var ment som en appetitvækkende identifikation af sammenmeltingen af faktisk og virtuel verden.

Men tilbage til virkeligheden. Ud over arrangører mødte ca. 40 reelle deltagere op, alle med en lyst til at deltage i projektkarusellens arbejdsstationer: IdéGeneratoren, Ind-i-Boksen, Ud-af-Boksen, PartnerSkabet og TænkeBoksen. Mens Tænkeboksen primært var et mødested til spontane samtaler in-between, så var der afsat ca. 40 minutter til hver af de 4 første stationer.

IdéGeneratoren blev faciliteret af en innovatonsguide. De primære elementer i denne øvelse var i mindre grupper à 5 personer at ryste frie ideer ud af ærmet, smide dem rundt på skift i gruppen til umiddelbar kritik og kommentarer med mulighed for raffinering. Blanketter og gule sedler var redskaberne suppleret med retten til en ”elevator-tale”, dvs. chancen for at præsentere en udvalgt idé på 30 sekunder – svarende til en kort elevatortur. Metoden viste, at det faktisk er muligt at generere bæredygtige ideer på kommando, hvis ellers mødet er til stede og gruppen ikke er for snævert sammensat.

Ind-i-Boksen var en mulighed for at pitche konkrete og hjemmefra medbragte projektforslag foran et panel af eksperter fra biblioteksverdenen. De skulle så stille uddybende spørgsmål, kommentere og komme med gode råd til, hvordan forslaget kunne gøres bedre. Tilsvarende var Ud-af-Boksen en idéfremlæggelse på 3-5 minutter (hvad jo så i øvrigt er forklaringen for de uindviede på, hvad ”pitche” egentlig betyder) og foran et panel af kloge hoveder uden for biblioteksbranchen. Bevæger tankerne sig for læseren nu hen imod noget så moderne som tv-føljetonen ”American Idol,” er det jo nok ikke helt forkert, men på den anden side var der ikke megen udskilningsløb over seancen, fordi kritikken var fair, venlig og proaktivt ment.

Den sidste station var Partnerskabet, hvor man i auditorielignende stole-rundkreds mødte samtlige deltagere, der i parentes bemærket bestod af mange biblioteksfolk tilsat en mindre del eksterne udviklere til en øvelse, hvor man kunne få hjælp og partnere. Ved at præsentere medbragte og spontant opståede ideer, kunne andre byde ind og melde sig som (uforbindende) interesserede – enten på egne eller institutionens vegne. En rigtig svær disciplin, men bestemt lærerig og tankevækkende.

Når nærværende artikel primært beskæftiger sig med form (læs metode) frem for indhold (læs ideer), er det egentlig fordi førstnævnte var overraskende effektiv. Den kan formentlig i mere eller mindre udfoldede modeller bruges både på tværs af institutioner og endda internt i institutioner. Til at generere konkrete ideer. Til at raffinere eksisterende planer. Og måske allermest som en tillidsvækkende engangsøvelse i at skabe fokus på en innovativ organisationskultur. Ideen er i hvert fald hermed hugget (!) og givet videre.

Metoden viste, at det faktisk er muligt at generere bæredygtige ideer på kommando, hvis ellers mødet er til stede og gruppen ikke er for snævert sammensat.

